

Pro otázku, jsou-li tu zákonné podmínky opce, rozhodují tedy zcela výlučně osobní poměry optantovy, jímž v daném případě jest jedině st-l.

Pokud se tedy stížnost k opodstatnění nároku na uznání opce st-lovy dovolává též osobních poměrů jeho manželky a dětí (narození na území československé republiky, návštěva českých škol, česká národnost a manželčina dřívější domovská příslušnost do Příboru na Moravě), vykládá si zákon nesprávně. Tyto okolnosti jsou nerozhodné a nehleděl-li k nim úřad, neporušil tím zákona.

Z osobních poměrů st-lových dovolává se stížnost k uvedenému právě cíli okolnosti, že se st-l zdržuje nepřetržitě na území republiky od 6. září 1906 s jediným přerušením, způsobeným službou vojenskou ve válce, že jest úplně znalý jazyka českého a že se přihlásil k české národnosti.

Jak již svrchu uvedeno, jest v tomto sporu v první řadě rozhodná okolnost, je-li st-l jazykem a rasou Čechoslovákem.

Žal. úřad zjistil, že st-l jazykem a rasou není Čechoslovákem. Proti tomuto zjištění stížnost jedině namítá, že zákonnému požadavku jest vyhověno tím, že st-l se přihlásil při sčítání lidu k české řeči.

Tu je však st-l v právním omylu. Zákon vyžaduje, aby tu byly dány obě podmínky, jak jazyk, tak rasa Čechoslováka.

Že by byl st-l rasou Čechoslovákem, ani stížnost netvrdí. Již proto by tedy bylo ono zjištění úřadu bezvadné.

Ale ani jazykem nelze st-le za Čechoslováka považovati, jak to také úřad činí. Pouhé prohlášení při sčítání lidu v čsl. republice k české národnosti samo o sobě nestačí k tomu, aby osoba takto se přihlásivší mohla býti po rozumu cit. zákona ústavního považována za Čechoslováka jazykem. To již proto ne, že zákon vyžaduje zajisté, aby byla Čechoslovákem po jazyku již svým původem.

Po této stránce je nesporno, že st-l narodil se ve Zbaraži v Haliči 13. února 1882 z otce M. A. a matky B. rozené K., že mu bylo dáno jméno Szaja a že je také do Zbaraže příslušný.

Dospěl-li podle toho úřad přes tvrzení st-lovo, že se přihlásil k národnosti české, k úsudku, že st-l není Čechoslovákem jazykem a rasou, nemůže nss shledati v tom nesprávné posouzení věci ani po stránce skutkové, ani po stránce právní.

Nezjišťoval-li tedy úřad nerozhodnou pro něj okolnost přihlášení k české národnosti, není proto řízení neúplné. Jestliže pak za těchto skutkových okolností úřad z nedostatku zákonných podmínek st-li nepřiznal státní občanství československé, nelze mu vytýkati ani porušení zákona.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako neodůvodněnou.

### Č. 1539.

**Vyživovací příspěvek:** Prohlášení otcovo, že se bude starati a výživu dcery a její rodiny, kdyby její muž byl povolán k aktivní službě vojenské, nemůže nahraditi prohlášení zletilé dcery, kterým se jako nevěsta před sňatkem vzdává za souhlasu ženichova nároku na vyživovací příspěvek ve smyslu § 3 zák. ze dne 18. března 1921 č. 120 sb. z. a n.

(Nález ze dne 5. října 1922 č. 13875.)



Věc: Marie V. ve V. proti zemské vyživovací komisi v Praze stran výživného.

V ýrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Žádost st-lky, by jí a dvěma nedospělým dětem poskytnut byl vyživovací příspěvek proto, že její muž nastoupil dne 1. října 1921 presenční službu vojenskou, okresní vyživovací komise zamítla proto, že jí a jejím dětem nepřísluší žádný vyživovací příspěvek podle zákona ze dne 18. března 1921 č. 120 sb. z. a n., poněvadž její otec František T. podepsal dne 10. února 1920 prohlášení, jímž se zavazuje, že kdyby její muž byl povolán k aktivní službě vojenské, sám starati se bude o výživu své dcery a její rodiny.

Odvolání žal. úřad zamítl z důvodu I. stolice.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle § 3 cit. zákona nárok na vyživovací příspěvek nepřísluší manželce a manželským dětem osob uvedených v § 1 č. 1. tohoto zákona tehdy, vzdá-li se manželka se souhlasem manžellovým nároku toho před uzavřením sňatku prohlášením řádně ověřeným.

Nařízením vlády ze dne 28. července 1921 č. 269 sb. z. a n. v § 140, odst. 4. bylo ustanoveno s výslovným poukazem na § 3 zákona ze dne 18. března 1921 č. 120 sb. z. a n., aby v případech zřetele hodných udíleno bylo svolení ke sňatku tehdy, jestliže se nevěsta prohlášením řádně ověřeným vzdá se svolením svého ženicha nároku na poskytování vyživovacího příspěvku, jenž by jí nebo jejím dětem v případě provdání příslušel, kdyby její muž byl odveden a musel nastoupiti presenční službu.

V případě dnešního sporu vydal sice otec st-lčím prohlášení, jímž se zavazuje, že kdyby její muž byl povolán k aktivní službě vojenské, sám se bude starati o výživu své dcery a její rodiny.

Není tu však prohlášení svéprávné již st-lky, že se vzhledem k tomuto závazku otcovu vzdává nároku na vyživovací příspěvek, ani tu není svolení jejího nynějšího manžela k tomuto vzdání se nároku. Zmíněné prohlášení otce st-lčina nemůže však nahraditi prohlášení a svolení kategorickým předpisem § 3 výše cit. zákona žádané.

Za takového stavu věci scházel předpoklad požadovaný výslovným a jasným předpisem § 3 cit. zákona, aby odepřen býti mohl nárok na vyživovací příspěvek st-lce a jejím dětem.

Odepřel-li pak žal. úřad vyživovací příspěvek st-lce a jejím dvěma nedospělým dětem, dovolává se s poukazem na shora uvedené prohlášení jejího otce ustanovení zákona ze dne 18. března 1921 č. 120 sb. z. a n., odporuje nař. rozhodnutí zákonu a bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

#### Č. 1540.

**Vyživovací příspěvek:** Není nezákonné, odepřel-li úřad příslušníkům v boji padlého vyživovací příspěvek z toho důvodu, že jim důchod předků podle zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 sb. z. a n. byl odepřen a že nemají nárok na vyživovací příspěvek proto, že § 40, odst. 2. cit. zák. stanoví, že se vyživovací příspěvek vyplácí pouze na účet onoho důchodu.

(Nález ze dne 5. října 1922 č. 13876.)